

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 87.261 van 15 mei 2000
in de zaak A. 83.051/X-8819.**

In zake : André CLAUS,
die woonplaats kiest bij
Advocaat E. BREWAEYS,
kantoor houdende te 1080 BRUSSEL,
Leopold II-laan 117

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de
Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat M. van DIEVOET,
kantoor houdende te 1000 BRUSSEL,
Koningsstraat 15.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE Xe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat André CLAUS op
19 maart 1999 heeft ingediend om de schorsing van de
tenuitvoerlegging te vorderen van het besluit van
29 januari 1999 van de Vlaamse minister van Openbare
Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening houdende
verwerping van zijn beroep tegen de beslissing van
25 juni 1998 van de bestendige deputatie van de
provincieraad van Vlaams-Brabant waarbij hem de
vergunning wordt geweigerd "voor de regularisatie voor
het oprichten van een vrijstaande woning" op een perceel
gelegen te Lennik, Assesteenweg, kadastraal bekend
sectie A, nr. 217 k;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur
L. VERMEIRE;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan
partijen;

Gelet op de beschikking van 17 maart 2000
waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 5 april 2000;

Gehoord het verslag van Staatsraad J. BOVIN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat
E. BREWAEYS, die verschijnt voor verzoeker, en van
Advocaat M. van DIEVOET, die verschijnt voor de ver-
werende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur
L. VERMEIRE;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI,
hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State,
gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2,
van de gecoördineerde wetten op de Raad van State
slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan
worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige
middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de
aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de
onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden
beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan
berokkenen;

Overwegende dat, wat de tweede door
voornoemd artikel 17, § 2, gestelde voorwaarde betreft,
verzoeker laat gelden wat volgt :

"1. Verzoeker en zijn echtgenote hebben vier
kinderen. De in het geding zijnde woning werd opge-
trokken omdat de bewoonbare ruimte in het onroerend
goed waar de pluimveehandel wordt uitgebaat te klein
is geworden.

Verzoeker en zijn echtgenote moesten zorgen voor
huisvesting van het gezin.

Door de thans bestreden weigeringsbeslissing komt die huisvesting en het grondwettelijk erkende recht op een behoorlijke huisvesting, in het gedrang.

2. Het eerste onroerend goed, dat wettig is gelegen langs de straatkant, en waar de pluimveehandel wordt uitgebaat, kan onmogelijk nog verder onderdak bieden aan verzoeker en zijn gezin. Er zijn inderdaad dwingende reglementen uitgaande van het Ministerie van Volksgezondheid, waaruit volgt dat de handelsruimte wat de oppervlakte betreft moet worden uitgebreid, zodanig dat de woonfunctie van het eerste onroerend goed sterk wordt verminderd.

Terzake kan worden verwezen naar bijlage II bij het Koninklijk Besluit van 30 december 1992, zoals gewijzigd bij Koninklijk Besluit van 9 oktober 1998. In die regeling wordt voorzien dat er onder meer een lokaal voor het in ontvangst nemen en verzenden van het vers vlees moet zijn, een koellokaal voor de opslag van het vlees en een werklokaal voor het uitbenen en uitsnijden.

3. Het ging om een regularisatievergunning, met betrekking tot een gebouw dat reeds geruime tijd werd opgetrokken, en dat is blijven bestaan.

Tengevolge van het uitputten van de administratieve mogelijkheden, welke aanleiding gaven tot de thans bestreden weigeringsbeslissing, blijkt, op administratief vlak, vast te staan dat het gebouw onwettig is. De verwerende partij zou dan ook over de mogelijkheid kunnen beschikken om het gebouw, desnoods met dwang, te laten afbreken, zoals dit trouwens reeds is gebeurd in het Vlaamse lands-gedeelte.

Tengevolge van de bestreden weigeringsbeslissing ondergaat verzoeker dan ook een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.";

Overwegende dat uit de eigen verklaringen van verzoeker, vervat in het proces-verbaal 4035/97 van 25 april 1997, blijkt dat verzoeker "wist" dat hij "voor deze werken een vergunning nodig had"; dat het aangevoerde nadeel zijn rechtstreekse oorzaak vindt, niet in het bestreden weigeringsbesluit, maar in het eigengereid handelen van verzoeker door het uitvoeren van werken en handelingen zonder daarvoor over de door artikel 42, § 1, van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996, vereiste voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning te beschikken; dat noch het door artikel 23, 3° van de Grondwet gewaarborgde "recht op een

behoorlijke huisvesting", noch de dwingende bepalingen van het koninklijk besluit van 30 december 1992, verzoeker van deze wettelijke vereiste ontslaan; dat het nadeel niet ernstig is;

Overwegende dat niet is voldaan aan de tweede door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarde om de schorsing van de tenuitvoerlegging te kunnen bevelen; dat die vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vijftien mei tweeduizend, door :

de H.	J. BOVIN,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
Mevr.	A. TRUYENS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. TRUYENS.

J. BOVIN.